

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **I. P.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2023, č. j. MV-103009-5/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2024, č. j. 19 A 25/2023-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 17. 5. 2023, č. j. OAM-3251-36/ZR-2019, žalobkyni zrušilo povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo jí lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud předně zdůraznil, že žalobkyně prakticky od počátku svého pobytu v České republice páchala trestnou činnost, celkem byla pravomocně odsouzena devětkrát, a to za rozličné trestné činy. Krajský soud uvedl, že žalobkyně páchala trestnou činnost opakovaně, pokračovala v ní i v době po zahájení předchozího řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, trestná činnost přitom zahrnovala širokou škálu jednání včetně fyzického napadení. Dospěl tedy k závěru, že ohrožení zájmu společnosti ze strany

žalobkyně je skutečné, aktuální a dostatečně vážné. Opakovanou trestnou činnost žalobkyně soud posoudil jako opakované závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K námitkám žalobkyně krajský soud uvedl, že skutečnost, že žalobkyně byla naposledy pravomocně odsouzena v roce 2018, neomlouvá její předchozí protispoločenské chování.

[5] V otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně krajský soud odkázal na podrobné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalované. Poukázal na to, že správní orgán prvního stupně v souladu s dřívějším rozsudkem krajského soudu ve věci vyzval žalobkyni k doložení lékařských zpráv týkajících se zdravotního stavu jejího syna, avšak žalobkyně nedoložila nic aktuálního, pouze dvě lékařské zprávy z let 2017 a 2020. Krajský soud shrnul všechny podstatné skutečnosti ze soukromého a rodinného života, které žalobkyně namítala a kterými se ostatně již zabývaly správní orgány, a sám zhodnotil, že skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky rodinu a její syn, zletilý a t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, má diagnostikované ADHD, není natolik mimořádná, aby mohla sama o sobě zapříčinit nepřiměřenost správních rozhodnutí. Správní orgány nepopíraly rodinné vazby žalobkyně, ani skutečnost, že k zásahu do jejího soukromého a rodinného života dojde. Krajský soud se s nimi tudíž ztotožnil v tom, že tento zásah není s ohledem na opakovanou trestnou činnost žalobkyně zásahem nepřiměřeným. Uzavřel, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné posuzovat s ohledem na intenzitu porušení veřejného pořádku, přičemž shledal, že takto také správní orgány postupovaly.

III.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka považuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřiměřená. Krajskému soudu vytýká, že nehodnotil veškeré zjištěné skutečnosti, na věc aplikoval toliko obecné závěry o možném ohrožení veřejného pořádku, aniž by blíže hodnotil její osobní a individuální situaci, zejména závislost jejich rodinných příslušníků na její každodenní péči. Měl přitom k dispozici veškeré podklady, které tvrzení stěžovatelky ohledně její nezastupitelné úlohy prokazují. Zdravotním stavem manžela a eskalací psychických obtíží syna se přitom odmítl zcela zabývat, přestože tyto námitky nevznesla až při jednání, nýbrž již v žalobě a při jednání je toliko konkretizovala. Manželův zdravotní stav stále progreduje a nyní je upoután na invalidní vozík. Skutečnost, že uvedené okolnosti krajský soud nezohlednil s odkazem na jejich opožděné uplatnění, považuje stěžovatelka za přepjatý formalismus a alibismus.

[8] Krajský soud vůbec nehodnotil individuální odlišnosti stěžovatelčina případu, které spočívají v silné emoční vazbě jejího syna a osobní závislosti jejího manžela výhradně na její osobě. Rovněž podle stěžovatelky bagatelizoval její aktuální spořádaný život. Má za to, že z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá proporcionálně silnější právo na ochranu veřejného pořádku, naopak je v jejím případě zjevné, že hrozba narušení veřejného pořádku je pouze potenciální, oproti reálné existenci zásahu do jejího rodinného života. Sám krajský soud ve svém dřívějším rozhodnutí vyzdvihl nutnost posoudit zdravotní stav rodinných

pokračování

příslušníků stěžovatelky a nyní sám tyto skutečnosti bagatelizuje. Nepřihlédl ani ke skutečnosti, že matka a sestra stěžovatelky žijí na západní části území Ukrajiny, kde v současnosti probíhá válečný konflikt. Zásah do soukromého a rodinného života měl soud posuzovat s ohledem na intenzitu porušení veřejného pořádku; ta je však v současnosti, kdy stěžovatelka vede spořádaný život, nulová.

[9] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek také za překvapivý, neboť v předcházejícím rozsudku v téže věci (kterým krajský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení – poznámka soudu) krajský soud vytkl správním orgánům nedostatečné posouzení přiměřenosti. V dalším řízení byly doplněny nové důkazy, jejichž obsah však krajský soud překvapivě do svých úvah nepojal a ve věci dospěl ke zcela odlišnému závěru než dříve, přestože vycházel ze stejné důkazní situace a posuzoval tutéž právní otázku. Stěžovatelka má za to, že pouhé obecné konstatování soudu v souvislosti s § 174a zákona o pobytu cizinců nemůže obstát, když se soud podrobně nezabýval zájmem syna a manžela stěžovatelky a už vůbec nehodnotil všechny další aspekty uvedené v daném ustanovení, zejména pak délku pobytu stěžovatelky v České republice, její ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby. Stěžovatelka tak odkazuje na svá dřívější podání, v nichž tyto skutečnosti obsáhle přednesla, a přesto se jimi správní orgány nezabývaly a krajský soud tento postup aproboval.

IV.

[10] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a poukazuje na skutečnost, že kasační stížnost nepřináší žádnou novou argumentaci, která by správnost vydaných rozhodnutí zpochybňovala. Navrhuje tudíž zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Ta byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[12] Ve věci rozhodoval u krajského soudu specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se proto v souladu s § 104a s. ř. s. zabýval nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky, tedy zda je přijatelná. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS.) dovodila přijatelnost kasační stížnosti v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] Sama stěžovatelka k přijatelnosti kasační stížnosti neuvádí ničeho a namítá pouze nesprávně a nedostatečně posouzenou přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Z toho nepochybně plyne, že stěžovatelka požaduje přezkum napadeného rozsudku, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikurního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by tak mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

[14] Nejvyšší správní soud přitom nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelčiny výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jejího postavení či mimo její vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. Jinými slovy, v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[15] Správní orgán prvního stupně zrušil stěžovatelčino povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života*. Konkrétně v případě stěžovatelky bylo narušování veřejného pořádku dle daného ustanovení shledáno v opakovaném páčání trestné činnosti. Stěžovatelka byla v rozmezí 14 let (od roku 2004 do 2018) devětkrát pravomocně odsouzena za páčání různých trestných činů (zločin křivého obvinění, trestný čin útok na veřejného činitele, přečiny výtržnictví, krádeže, křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání). Z toho důvodu s ní správní orgán prvního stupně dne 18. 11. 2019 zahájil z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Jedná se totiž o vadu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] *Prima facie* však napadený rozsudek netrpí vadou nesrozumitelnosti ani nedostatkem důvodů ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, například rozsudků ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci (a v žalobě uvedené obecné tvrzení) a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

pokračování

[18] Stěžovatelka v tomto směru konkrétně namítala, že se krajský soud nevypořádal s námitkou týkající se zdravotního stavu jejího manžela. V souvislosti s uvedenou námitkou je třeba připomenout pravidlo, na které upozornil již krajský soud v napadeném rozsudku (viz jeho odstavce 7. a 12.), podle kterého správní soudy vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka však ve správním řízení ke zdravotnímu stavu manžela ničeho neuváděla, naopak ze zprávy o pobytové kontrole provedené dne 20. 12. 2022 jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka se svým manželem ani nebydlela, pouze k ní občas docházel. Zmiňuje jej poprvé až v žalobě (ze dne 18. 8. 2023), v níž tvrdí (avšak nijak nedokládá), že manžel je po těžkém úrazu hospitalizován na chirurgickém oddělení a čeká jej zdlouhavá a náročná rekonvalescence. Při ústním jednání u krajského soudu konaném dne 18. 6. 2024 pak stěžovatelka mění tvrzenou manželovu diagnózu (aniž ji opět jakkoliv dokládá) a uvádí, že manžel je po těžké alkoholové závislosti, v důsledku které u něj propukla demence, kterou trpí již jeden až dva roky. Kromě toho, že stěžovatelka žádné z uvedených tvrzení ničím nepodložila, tedy neprokázala je, Nejvyšší správní soud je nadto shledává nevěrohodnými právě proto, že je bez dalšího vysvětlení měnila. V žalobě se nijak nezmínila o zdravotním stavu souvisejícím s alkoholovou závislostí a demencí manžela (kterou v době podání žaloby již měl podle jejích vlastních tvrzení trpět) a při ústním jednání zase nepoukázala na jeho těžký úraz a zdlouhavou rehabilitaci (a nic z toho nezmínila v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Krajský soud přitom vztah stěžovatelky s jejím manželem neopomněl, nepopíral ho, avšak poukázal na to, že stěžovatelka uzavřela manželství v době, kdy s ní již bylo zahájeno správní řízení, a musela si tedy být vědoma toho, že v budoucnosti jí může být pobytové oprávnění zrušeno, a přesto dané riziko přijala a vstoupila do nového vztahu. Krajský soud také stěžovatelčiny rodinné vztahy poměřoval s její opakovanou trestnou činností v rámci posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí, přičemž je neshledal za natolik mimořádné, aby převážily její mnohočetnou trestnou činnost. Nejvyšší správní soud toto vypořádání považuje za dostačující (s ohledem na vysokou míru nevěrohodnosti a nepodloženosti tvrzení stěžovatelky o jeho zdravotním stavu).

[19] Namítá-li stěžovatelka také to, že se krajský soud nijak nevypořádal se skutečností, že její sestra a matka žijí v západní části Ukrajiny, kde probíhá válečný konflikt, je třeba poukázat na to, že stěžovatelka poprvé vzpomněla válečný konflikt na Ukrajině až při ústním jednání, tedy po lhůtě pro podání žaloby, a jedná se tudíž o opožděnou námitku (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Prostá skutečnost týkající se toho, kde žijí stěžovatelčina sestra a matka jsou nadto pro věc zcela irelevantní, neboť napadeným rozhodnutím není stěžovatelce uložena povinnost přesunout se za těmito příbuznými.

[20] Lze shrnout, že napadený rozsudek je plně srozumitelný a nechybí v něm ani konkrétní důvody, pro které krajský soud rozhodl tak, že stěžovatelčinu žalobu zamítl. Tvrzenou nepřezkoumatelností tudíž napadený rozsudek netrpí.

[21] Ani pokud jde o ostatní tvrzená pochybení, jež stěžovatelka vytýká závěrům napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud nedovodil a důvod přijatelnosti kasační stížnosti tedy opět neshledal. Nejvyšší správní soud předesílá, že výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Vyslovil, že „[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné

narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Byť se v citovaném usnesení rozšířený senát zdejšího soudu zabýval výkladem uvedených pojmů ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, jsou jeho závěry obdobně použitelné i v posuzované věci. Ze zákona o pobytu cizinců, zejména z § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců aplikovaného v daném případě, nelze v tomto ohledu dovodit, že by tentýž pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ měl být vykládán odchylně v případě, že se jedná o správní vyhoštění (čehož se týkalo citované usnesení rozšířeného senátu) nebo o zrušení povolení k trvalému pobytu, o něž se jedná nyní. Je naopak plně v souladu s principem právní jistoty adresátů právní normy stejné neurčité právní pojmy použité ve stejném zákoně vykládat totožně.

[22] Krajský soud se trestnou činností stěžovatelky zabýval, náležitě ji popsal, zhodnotil ji a dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že stěžovatelka svou opakovanou trestnou činností závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (blíže viz též odstavec 12. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením a posouzením trestné činnosti stěžovatelky ztotožňuje a v postupu krajského soudu neshledává žádné pochybení. Stěžovatelka je recidivistka a z jejího dosavadního jednání nelze usuzovat, že by se napravila. Ani Nejvyšší správní soud tudíž nemá pochyb, že stěžovatelka závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

[23] Namítá-li stěžovatelka, že aktuálně vede spořádaný život a veřejný pořádek již nenarušuje, lze ji opětovně odkázat na již zmiňovaný odstavec 12. napadeného rozsudku, v němž se krajský soud touto námitkou již zabýval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti pouze doplňuje, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatelky v roce 2018, tedy ve stejném roce, kdy došlo k poslednímu pravomocnému odsouzení stěžovatelky. Se zahájením řízení tedy nebylo nijak meškáno, a nelze tedy zpochybňovat aktuálnost daného řízení ve vztahu k závěrům o tom, že stěžovatelka svým jednáním závažným způsobem narušovala veřejný pořádek. Jak již uvedeno výše, krajský soud přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

[24] Převážná část kasační argumentace směřuje proti nesprávnému a nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Právě touto otázkou se krajský soud řádně zabýval ve značné části napadeného rozsudku (viz jeho odstavce 13. až 16.). Jeho závěry jsou přitom v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu k uvedené problematice. Lze odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75, nebo ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, ale i na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (např. ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 31. 1. 2006,

pokračování

č. 50435/99; ve věci *Nunez proti Norsku*, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09; ve věci *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03; či ve věci *Ůner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99). Od jejich závěrů se krajský soud při posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí neodchýlil.

[25] Stěžovatelka přitom neuvádí žádný argument, pro který by bylo možné usuzovat, že daná otázka v nyní projednávané věci svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy. Ba naopak je zjevné, že v dané otázce jsou vzneseny pouze námitky přímo související s osobním zájmem stěžovatelky. Stěžovatelka nezmiňuje kromě vazby na syna a manžela, která byla posouzena, žádné další aspekty jejího soukromého a rodinného života na území České republiky, k nimž by mělo být při úvahách o přiměřenosti napadeného rozhodnutí přihlédnuto. Přesto ale krajskému soudu vytýká, že k takovým „nevyřčeným“ okolnostem sám nepřihlédl a nezvážil je v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud tudíž připomíná, že rozsah a kvalita posouzení přiměřenosti závisí na tom, co účastník řízení ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil, resp. co vyplynulo z obsahu správního spisu. Správní orgány nemají povinnosti uvažovat nad všemi myslitelnými kritérii, která z ničeho (ani ze správního spisu, ani z tvrzení účastníka) nelze dovodit (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102). Pro posouzení této otázky jsou tak stěžejní skutečnosti, které sdělí a doloží právě samotný účastník řízení.

[26] Namítanými rodinnými vazbami se přitom podrobně zabývaly již správní orgány. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil a poukázal na to, že stěžovatelka ke zdravotnímu stavu syna doložila dvě lékařské zprávy z roku 2017 a 2020, přestože byla vyzvána k doložení zdravotního stavu syna výzvou ze dne 19. 12. 2022. Krajský soud shrnul poznatky vyplývající z těchto (neaktuálních) lékařských zpráv, zejména samotnou a jedinou diagnózu syna stěžovatelky, který dle zprávy z roku 2017 trpí ADHD (porucha pozornosti s hyperaktivitou). Krajský soud správně zdůraznil, že syn stěžovatelky byl v době rozhodování správních orgánů ve výkonu trestu odnětí svobody a stěžovatelka je s ním pouze v telefonním kontaktu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatelčin syn je ve výkonu trestu na základě v pořadí již čtvrtého pravomocného odsouzení za páčání trestné činnosti a dle sdělení Vězeňské služby České republiky ze dne 4. 1. 2023 by k jeho propuštění mělo dojít až dne 1. 7. 2025. Stěžovatelka sice opakovaně vyzdvihuje špatný psychický stav syna a jeho závislost na její osobě, žádné z těchto tvrzení však doložené lékařské zprávy neprokazují. S krajským soudem lze souhlasit také v tom, že diagnóza ADHD není nijak mimořádná diagnóza, z níž by bez dalšího vyplývala nutnost stěžovatelčiny osobní péče o tohoto zletilého syna. Z ničeho nelze dovodit ani to, že by posouzení uvedené otázky v řízení o kasační stížnosti mělo jakýkoliv širší přesah mimo stěžovatelčiny vlastní zájmy a zakládalo tudíž důvod pro přijetí kasační stížnosti k meritornímu posouzení.

[27] Nejvyšší správní soud shrnuje, že pobývala-li stěžovatelka jako cizí státní příslušnice dlouhodobě na území České republiky, musela počítat s tím, že její odsouzením hodné jednání zasahující důležité právem chráněné zájmy může vést k odnětí jejího pobytového oprávnění. Stěžovatelka tak mohla a měla předpokládat, že svým protiprávním jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe i své rodinné příslušníky, a o to více se měla takového jednání vyvarovat [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Azs 183/2021-39, ze

dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, či také nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97 (N 28/13 SbNU 207)].

[28] S ohledem na vše výše uvedené je zřejmé, že se stěžovatelka fakticky v kasační stížnosti domáhá opětovného přezkumu především závěrů obsažených v napadaném rozhodnutí žalované, které byly následně aprobovány jako věcné správné krajským soudem. Tento přezkum požaduje, aniž by se měly při posuzování uplatněných kasačních námitek řešit právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, aniž by vyplynula potřeba judikaturního odklonu, nebo aniž by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Jinými slovy, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu dává odpověď na všechny stěžovatelčiny námitky.

VI.

[29] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelčiny vlastní zájmy, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníku žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu